

О. ХЕНРИ
ВЕЧЕРЯ ЗА ДВАМА ИЛИ КАК
БЕ ВЪЗСТАНОВЕНО
ЗРЕНИЕТО НА ГОЛЕМИЯ
ДЖИМ ДОХЪРТИ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

Големия Джим Дохърти беше арабия. Той принадлежеше към тази разновидност на човешкия род. В Манхатън това е отделна категория. Тези индивиди се считат за карибците на Севера — силни, сръчни, независими, с изявено чувство за семейственост, почтени в рамките на законите на собствената си общност, отнасящи се с презрение към съседните племена, които се прекланят пред мярката на Обществения аршин. Разбира се, имам пред вид титулованата аристокрация на тази раса. Съществува категория, която носи като качествено прилагателно названието на духов инструмент, направен от евтин и неблагороден метал. Но калаените мини в Корнуол така и не предоставиха материала за производството на описателна номенклатура за Големия Джим Дохърти.

Обиталищата на арабиите са фоайетата или външните ъгли на някои хотели и комплекси с ресторант и кафе. Те са предимно мъже с доста различни габарити — от съвсем дребни до внушителни по размери, но всички до един се характеризират с прясно избръснати синьо-черни страни и брадичка и с облекло, което задължително включва тъмно върхно палто с черна кадифена яка.

За домашния живот на арабията се знае твърде малко. Говори се от известно време, че Купидон и Химен понякога се включват в играта и залагат на дама купа. Дръзки теоретици твърдят — недоволни просто да изкажат мнение — че този тип представител на човешкия род често се свързва с брачен партньор и дори зачева поколение. Понякога се включва в политическите игри, а после на пикници със задушени миди с лук и сланина следва разкриване на госпожа Арабия и малките Арабийчета с лъскави шапки и кофички.

Но този симпатяга е най-вече ориенталец. Той смята, че неговите жени трябва да бъдат прекалено търпеливи. Някъде зад решетки или украсени с цветя аварийни изходи те го очакват. Там без съмнение те пристъпват по килими от Техеран, забавлявани от персийския славей, свирят на цитра и се хранят с бонбони. Но вън от дома арабията си е ненарушима цялост. За разлика от представителите на другите племена в Манхатън, през свободните си часове той не става конвой на потрепващи дантели и високи токчета, които отмерват с прелестно почукване щастливите секунди на вечерния парад. Събира се с хората си по ъглите и на своя карибски диалект прави коментар върху вървящото в момента шоу.

Големия Джим Дохърти имаше съпруга, но той далеч не носеше лика ѝ на значка, закрепена на ревера му. Имаше дом в една от онези постройките от кафяв камък на една от онези оградени с парапет улици в западната част, които изглеждат като наскоро разкопана алея за боулинг в Помпей.

В този свой дом господин Дохърти се връщаше всяка вечер, когато часът бе вече твърде късен, за да вещае по-нататъшни забавления. До това време обитаващият еднобрачния харем вече се рееше из страната на сънищата, персийският славей бе замлъкнал, а времето бе благоприятно за сън.

Големия Джим винаги ставаше за закуска по пладне и скоро след това се връщаше към срещите със своята „банда“.

Често, макар и смътно, той си даваше сметка, че съществува и госпожа Дохърти. Големия Джим нямаше да оспори твърдението, че тихата, спретната, мила малка женичка срещу него на масата у дома бе неговата съпруга. Всъщност той си спомняше доста добре, че двамата бяха женени от близо четири години. Тя често му разказваше за хитрите номера на Спот, канарчето, и за светлокосата дама, която живееше в апартамента от другата страна на улицата. Големия Джим понякога дори се заслушваше в тези нейни приказки. Не можеше да се каже, че храни някаква враждебност към госпожа Дохърти, в никакъв случай. Знаеше, че всяка вечер в седем тя му приготвя хубаво ядене и го чака да се прибере. Понякога ходеше на дневни представления, освен това имаше грамофон с над седемдесет плочи. Веднъж, когато нейният чичо Еймос пристигна неочаквано от Север, тя отиде с него в музея „Еден“. Без съмнение това са достатъчни забавления за която и да е жена.

Един следобед господин Дохърти приключи своята закуска, сложи си шапката и се отправи към вратата. Вече с ръка на дръжката, той чу гласа на съпругата си:

— Джим — заяви му тя твърдо, — искам да ме изведеш довечера и да вечеряме някъде навън. Минаха три години, откакто не сме излизали заедно.

Големия Джим се слиса. До този момент тя никога не бе искала нещо подобно. Сега се разнесе ароматът на това съвсем ново предложение. Но Джим притежаваше спортен хъс.

— Добре — отвърна той. — Да си се приготвила, когато се върна в седем. И, Дийл, никакви такива: „Почакай минута-две, докато се наконтя за час-два“.

— Ще бъда напълно готова — отвърна съпругата му спокойно.

В седем тя се спусна по стълбите и излезе на боулинговата пътека в Помпей, рамо до рамо с Големия Джим Дохърти. Носеше вечерна рокля от материя, вероятно изтъкана от паяци, и в цвят, към който вечерното небе явно не бе останало безучастно. От раменете ѝ се спускаше светла пелерина с многобройни възхитително ненужни набори и прелестно излишни панделки. Красивите птици наистина дължат външността си на красивото оперение, а единственият укор в поговорката е за мъжа, който отказва да отпусне припечеленото за щраусовата индустрия.

Големия Джим Дохърти се напрегна. Отстрани до него стоеше създание, което той не познаваше. Помисли си за семплата окраска, която тази райска птица бе свикнала да носи в клетката си, и сега това крилато разкритие го слиса. По някакъв начин тя му напомняше Дилия Кълън, за която се бе омъжил преди четири години. Скромно и някак притеснено той закрачи изправен от дясната ѝ страна.

— След вечеря ще те върна у дома, Дийл — каза господин Дохърти, — и след това ще отидем с момчетата до „Зелцер“. Но дотогава можеш добре да се позабавляваш, стига да искаш. Вчера спечелих солидна сума, тъй че не се притеснявай.

Според намеренията на господин Дохърти излизането с неговата нежелана съпруга трябваше да протече съвсем невзрачно. Покорството пред нежната половинка бе слабост, която не се вписваше в моралния кодекс на карибците. Ако някой от неговите приятели от боулинга, бiliarдната маса или ринга имаха съпруги, те нито веднъж не се бяха оплакали публично от този факт. В пресечките, близо до широкия искрящ булевард, се намираха няколко заведения с общо меню и той бе предложил да я съпроводи до едно от тях, тъй че шиникът да не бъде отместван от светилото на неговия домашен живот. Но по пътя господин Дохърти промени намеренията си. Вече няколко пъти той поглеждаше крадешком своята привлекателна спътница и бе обзет от убеждението, че тя не е състезателен кон, който трябва да се продава. Затова реши да мине триумфално със съпругата си покрай кафенето на Зелцер, където по това време няколко души от компанията му щяха да

са се събрали, за да наблюдават обичайната вечерна процесия. Да, щеше да я заведе на вечеря в „Хугли“, най-изисканото заведение от веригата, каза си той.

Паството от гладко обръснати господа — все негови хора — бяха заели наблюдателните си постове в „Зелцер“. Когато господин Дохърти и неговата преобразена Дилия минаха оттам, всички се втренчиха в тях, вкаменени, а после смъкнаха шапки в галантен поклон — представление така необичайно за тях, както и удивителното нововъведение, представено на вниманието им от Големия Джим. На безизразното лице на гореспоменатия джентълмен за момент проблесна искрица триумф — съвсем лека, едва доловима, не по-явна от изражението, предизвикано при флеш от четири спатии.

В „Хугли“ бе оживено. Електрически лампи заливаха всичко с ярка светлина — както, естествено, се очакваше да бъде. Покривките, салфетките за маси, стъклените чаши и цветята също изпълняваха похвално и ефектно задълженията, които се изискваха от тях. Гостите бяха многобройни, елегантни и весели. Един сервитьор — не непременно раболепен — отведе Големия Джим Дохърти и неговата съпруга при една от масите.

— Избери си каквото пожелаеш от това меню, Дийл — каза Големия Джим. — Тази вечер имаш право на хранилка позлатен овес. Струва ми се, че прекалено много сме се придържали към домашния фураж.

Съпругата на Големия Джим направи своята поръчка. Той я погледна с уважение. Тя бе споменала трюфели, а той дори не подозираше, че Дилия знае какво представляват. От менюто за вината тя избра подходяща и реномирана марка и Джим не успя да скрие възхитения си поглед.

Тя сияеше от невинното вълнение, което една жена изпитва при изявата на стадното си чувство. Говореше му с въодушевление и наслада за хиляди неща. А колкото повече напредваше вечерята, страните ѝ, бледи от живота въщи, започнаха да се обагрят в деликатна руменина. Големия Джим се огледа из помещението и видя, че нито една от другите жени не притежаваше нейния чар. И тогава си помисли за трите години, през които тя бе страдала, вградена между стените на собствения им дом, без да се оплаква, и усети, че го залива

вълна от срам, тъй като играта по правилата бе част от неговото символ верую.

Но когато Почитаемия Патрик Кориган, водеща фигура в квартала на Дохърти и негов изявен приятел, ги видя и пристигна на тяхната маса, нещата станаха сериозни. Почитаемия Патрик бе галантен мъж и на дела, и на думи.

— Джими, стари приятелю! — възкликна той, тупна Дохърти по гърба и грейна над Дилия като слънце по пладне.

— Почитаемия господин Кориган... госпожа Дохърти — изрече церемониално Големия Джим.

Почитаемия Патрик се превърна в несекващ извор на забавление и възхита. Сервитьорът трябваше да донесе допълнителен стол за него. Той продължи в същия дух на масата и чашите за вино бяха напълнени отново.

— Егоистичен негодник такъв! — възкликна той, разклати дяволито показалец към Големия Джим. — Така да криеш от нас госпожа Дохърти.

После Големия Джим Дохърти, който и без друго не бе от приказливите, безмълвно наблюдаваше как съпругата му, с която бе сядал на масата всяка вечер в продължение на три години, разцъфтява като приказно цвете; беше духовита, чаровна, непринуден събеседник, отбиваше опитните атаки на Почитаемия Патрик с остроумие и находчивост, които го изненадаха, сразиха и възхитиха. Тя разпери своите отдавна неразтваряни венчелистчета и помещението около нея се превърна в градина. Опитаха да включат Големия Джим в разгори той седеше до тях безсловесен.

И в заведението влязоха група отдали се на забавления политици и добри момчета, които живееха за едната слава. Те видяха Големия Джим и лидера, отправиха се към тяхната маса и бяха представени на госпожата. Само след няколко минути тя вече бе център на внимание в целия салон. Половин дузина мъже я бяха наобиколили, всички до един вещи ухажори, единопдушни, че е очарователна. Големия Джим седеше мрачен и непрестанно си повтаряше наум: „Три години, три години!“

Вечерта приключи. Почитаемия Патрик посегна към пелерината на госпожа Дохърти, но това не изискваше думи, а деяние, тъй че огромната лапа на Дохърти я достигна и я грабна буквално за секунда.

Докато всички се сбогуваха на прага, Почитаемия Патрик удари мощно Дохърти между лопатките.

— Джими, момчето ми — заяви той с титаничен шепот, — твоята госпожа е истински скъпоценен камък. Щастливец си ти!

Големият Джим пое към къщи със своята съпруга. Тя изглеждаше така доволна от светлините и витрините по улиците, също както и от възхищението на мъжете в „Хугли“. Докато минаваха покрай „Зелцер“, до тях достигна оживена глъч от кафето. Момчетата се канеха да започнат с питиетата и с отминалите изпълнения.

Пред вратата на техния дом Дилия се спря. Лицето ѝ излъчваше мекото сияние на удоволствието от излизането. Тя не можеше да се надява, че Джим ще ѝ поднесе и други такива вечери, но блясъкът на тази щеше да озарява още дълго самотните ѝ часове.

— Благодаря ти, че ме изведе, Джим — изрече тя с признателност. Сега вероятно се връщаш в „Зелцер“.

— М... му на „Зелцер“! — възкликна Големия Джим. — И на Пат Кориган също! Той какво, да не би да смята, че аз нямам очи?

И вратата се захлопна зад двамата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.